

N:o 165.

Af Herr Anders Pehrsson: Om ändring af 12 § i Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet.

Vid sistlidna riksdag blefvo flera väckta motioner om förändringar uti de gällande kommunallagarne behandlade såväl af Allmänna Besvärs- och Ekonomi-Utskottet som Rikets Ständer temmeligen knapphändigt, och skälen för dessa motioners lemnande utan afseende synas icke heller vara särdeles hållbara. För min del tvekar jag derföre icke att genom förnyad framställning till Riksdagen påyrka en förändring af och tillägg uti 12 § i Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862, hvarigenom flera missförhållanden uti kommunernas sjelfstyrelse skola undanrödjas.

Den genom berörda lagbud stadgade grund för rösträttens utöfvande har föranledt och skall fortfarande, intill dess ändring sker, föranleda till ensidiga och egenmäktiga beslut. Derigenom skall också det intresse för allmänna angelägenheter, som kommunallagarne afse att uppväcka, betydligt afsvalna. Sådant är också ganska naturligt, om man tänker sig att ett par personer inom en kommun, de der ega stora egendomar eller andra höga beskattningsföremål och till följd deraf äro uppförda för en hög bevillning, kunna diktera besluten inför hela församlingen, om den än så mannggrant infinner sig. Der så kan ske — och på många ställen sker det — tänka de personer, som ega låg rösträtt, att det tjenar till intet om vi rösta eller intressera oss för allmänna angelägenheter, ty den eller den dikterar ändå alltid besluten. Skäl till slika reflexioner böra, efter min förmening, undanrödjas, enär det stora hela derigenom vinner; och jag vill derföre till ändrings vinnande denna gång värdigt föreslå,

att 12 § i Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862, om kommunalstyrelse på landet, måtte få följande tillägg:

»Ej må dock någon vid allmän kommunalstämma utöfva

rösträtt för större antal röster, än som svarar emot en tiondedel af kommunens hela röstetal efter röstlängden». Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Anders Pehrsson
från Christianstads län.

N:o 166.

Af Herr Anders Pehrsson: Om upphäfvande af 40 § i Kongl. Förmyndare-ordningen den 17 Mars 1669.

Sedan Kongl. Maj:ts nådiga Förordning, angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom, af den 24 September 1861, börjat tillämpas, har det blifvit mera allmänt kunnigt huru förmyndareförvaltningen handhafves. Genom denna allmänna kännedom har också framgått huru förvaltningen blifver de omyndiga olika dyr.

En del förmyndare debitera sina myndlingar till exempel några få Riksdaler för förmyndareräkningens upprättande, äfvensom andra skäligen löningar för den möda, som blifvit nedlagd i och för myndlingens angelägenheter. Men andra deremot äro icke nöjda med skälig ersättning för det arbete de egna åt myndlingens angelägenheter, utan debitera, jemte ersättning för sitt arbete, derutöver tjugonde penningen af alla myndlingens inkomster, såsom arfvode för sitt omak. Till stöd för denna debitering åberopas naturligtvis Kongl. Förordningen den 17 Mars 1669, § 40, och gode män eller andra kunna ingen anmärkning göra öfver slik debitering. Emellertid linner jag och mången måhända med mig att med omyndiges medel förfares något för rundt, synnerligast när förmyndaren sköter sitt uppdrag på förtjenst, ty då är han sällan nöjd med tjugonde penningen af den omyndiges alla årsinkomster, utan tager en procent derförutan på myndlingens hela kapitalförmögenhet. Han godtgör nemligen myndlingen aldrig mer än fem procent ränta på utlånade medel, oaktadt man nästan kan vara för-

vissad